

Arrest

nr. 170 157 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 21 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 27 februari 2012 worden deze beslissingen ingetrokken.

Op 19 juli 2012 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

Op 24 september 2013 en op 5 september 2014 wordt dit tijdelijk verblijf voor een jaar verlengd.

Op 30 juni 2015 wordt de arbeidskaart B van verzoeker ingetrokken.

Op 13 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“De heer: naam: A.A., geboortedatum: (...) 1985 geboorteplaats: (...) nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde A. A. geboren te P. A. op (...)1985, onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...) GEEL zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB417853) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categoriën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 05.09.2014 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde A., A. geboren te (...) op 03.04.1985 een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen."

Overwegende dat zijn arbeidskaart B (VGB417853) werd ingetrokken door het Departement Werk & Sociale Economie - Dienst Economische Migratie te 2018 Antwerpen volgens hun beslissing dd. 30.06.2015 omwille van volgende redenen:

-De arbeidsvergunning ingetrokken overeenkomstig artikel 35, §1, 10 van KB 9/6/1999: "De arbeidsvergunning wordt ingetrokken, wanneer de werkgever gebruik heeft gemaakt van bedrieglijke praktijken of onjuiste of onvolledige verklaringen heeft afgelegd om ze te verkrijgen."

-de arbeidskaart ingetrokken overeenkomstig artikel 35, §2, 5° van KB 9/6/1999: "De arbeidskaart wordt ingetrokken wanneer de arbeidsvergunning van de werkgever, door wie de werknemer wordt tewerkgesteld, wordt ingetrokken."

Overwegende dat betrokkene momenteel niet in het bezit is van een geldige arbeidskaart B aangezien zijn lopende tewerkstelling onmiddellijk diende te worden stopgezet en zijn arbeidskaart B (VGB417853) diende te worden terug bezorgd aan de dienst Economische migratie bevoegd voor provincie Antwerpen.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en is niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart B."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Betreffende het eerste en enige middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het hoorrecht, rechten van verdediging,

Op 13.07.2015 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten:

Reden van de beslissing:“(…)”

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door deze persoon.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de ‘naam’ van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie op de beslissing staat dat hij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de (bestreden) beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkele objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door deze attaché.

Dat een arrest van de RvV het volgende stelt: “er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.”

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de persoon die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat mag verwacht worden dat dergelijk beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele

motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker bekijkt. Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker is voorts van mening dat de bestreden beslissing een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel omwille van het volgende.

Bij beslissing d.d. 19.07.2012 kreeg verzoeker een tijdelijk verblijf geldig tot 16.08.2013 (stuk 2). Hij diende tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voorleggen teneinde verlenging te bekomen.

Verzoeker bracht de nodige documenten binnen en kreeg verlenging.

Bij beslissing d.d. 05.09.2014 kreeg verzoeker opnieuw verlenging.

Zijn verlenging gold tot de duur van de arbeidskaart B, namelijk tot 17.07.2015 + 3 maanden = tot 17.10.2015 (stuk 3) Dit staat uitdrukkelijk in de beslissing d.d. 05.09.2014.

Verzoeker zijn verblijfskaart is geldig tot en met 17.10.2015 (stuk 3).

In de beslissing d.d. 05.09.2014 staat voorts opgesomd aan welke voorwaarden verzoeker dient te voldoen voor verdere verlenging, namelijk: een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches), een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (ocmw) en een geldig nationaal paspoort.

Voort stelt deze beslissing dat de vraag tot verlenging door de betrokkene ingediend dient te worden bij de gemeente tussen de 45ste en 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken d.d. 13.07.2015 genomen werd in strijd met de beslissing d.d. 05.09.2014.

Hierin staat duidelijk te lezen dat verzoeker zijn verblijf geldig is tot 17.10.2015 en dat hij een vraag tot verlenging moet indienen bij de gemeente tussen de 45ste en 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Concreet betekent dit dus dat verzoeker minstens tot 17.09 of begin september de tijd zou moeten krijgen om de nodige documenten in te dienen bij de gemeente voor verlenging en dat verzoeker zijn verblijf is "gemachtigd" en "toegestaan" tot 17.10.2015.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk is, niet zorgvuldig aangezien op de brief d.d. 05.09.2014 duidelijk staat dat verzoeker minstens tot begin september of tot 17.09.2015 de tijd had om de nodige documenten binnen te brengen voor verlenging.

Een intrekking van de arbeidsvergunning van de werkgever en arbeidskaart B betekent niet automatisch een einde/intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker zijn verblijf kan verlengd worden als hij op het einde van het jaar opnieuw een arbeidskaart B voorlegt.

Verzoeker had nog perfect de tijd om een nieuwe arbeidskaart B te bekomen en een andere werkgever te zoeken.

Dat dienst vreemdelingenzaken echter vroeger, in strijd met de beslissing d.d. 05.09.2014 een beslissing genomen heeft, namelijk op 13.07.2015, meer dan 3 maanden te vroeg.

Verzoeker diende de mogelijkheid te hebben/krijgen om een nieuwe werkgever te zoeken en een nieuwe arbeidskaart B te vragen.

Hij kan zelf niet de dupe zijn van een malafide werkgever.

Verzoeker is steeds te goeder trouw geweest, heeft steeds gewerkt, 2 jaar op rij verlenging bekomen en nu plots na bijna 3 jaar te werken, bij te dragen, krijgt hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is niet redelijk en zorgvuldig.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier allemaal geen rekening mee gehouden en onmiddellijk verzoeker zijn verblijf ingetrokken.

Dit is niet de bedoeling van de wetgever geweest en in strijd met hun beslissing van 05.09.2014.

Als verzoeker zijn werk verliest of niet meer bij zijn werkgever kan werken, betekent dit niet automatisch verlies van zijn verblijfsrecht.

Hij moet de mogelijkheid krijgen om een nieuwe werkgever te zoeken/vinden. Deze nieuwe werkgever kan voor hem een nieuwe arbeidsvergunning vragen. Verzoeker kan dan een nieuwe arbeidskaart B aanvragen.

Dat dienst vreemdelingenzaken voorwaarden heeft toegevoegd aan haar eigen beslissing.

Dat deze werkwijze van dienst vreemdelingenzaken niet zorgvuldig en niet redelijk is en in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dienst vreemdelingenzaken meer dan drie maanden te vroeg plots een bevel om het grondgebied te bezorgen aflevert aan verzoeker zonder hem zelfs te horen, zonder de door hen zelf opgelegde

termijnen te respecteren en zonder hem de mogelijkheid te geven bijkomende documenten omtrent zijn situatie voor te leggen.

De motivering van de beslissing van dienst vreemdelingenzaken is gelet op het voorgaande niet correct, niet zorgvuldig en niet redelijk.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is in de huidige stand van zaken zeer voorbarig genomen en in strijd met de rechten van verdediging en het hoorrecht.

In casu is de bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten - een beslissing tot verwijdering waardoor de richtlijn 2008/115/EU van toepassing is. Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient er rekening te worden gehouden met hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, onder meer artikel 41 van het handvest.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Hij werd ook niet uitgenodigd om documenten voor te leggen omtrent zijn huidige situatie.

Dit is niet ernstig aangezien hij thans wel werkt en bijdraagt in onze maatschappij.

Dat het net de bedoeling was van de regularisatie op basis van artikel 2.8.B om vreemdelingen die werken en niet ten laste vallen van onze maatschappij verblijfsdocumenten te bezorgen.

Dat verzoeker steeds gewerkt heeft nadat hij een positieve beslissing bekwam van dienst vreemdelingenzaken in 2012.

Dat hij eerst een arbeidskaart B bekwam en werkte bij een werkgever vanaf augustus 2012 tot november 2014.

Dat hij daarna een aanvraag deed tot wijziging van een beroepskaart en deze ook bekwam. Deze beroepskaart is geldig van 09.12.2014 tot en met 08.12.2016 (stuk 5).

Dat hij dan vanaf december 2014 begonnen is als zelfstandige in hoofdberoep met een eigen zaak en zijn werkzaamheden bij zijn werkgever stopzette.

Vanaf april 2015 is hij zaakvoerder van deze onderneming.

Dat hij thans nog steeds werkzaam is als zelfstandige en beschikt over een geldige beroepskaart.

Dat hij hier inkomen uit heeft en niet is teruggevallen op onze sociale zekerheidssysteem (stuk 6).

Dat hij bijdraagt aan de sociale zekerheid en belastingen betaalt zoals iedereen (stuk 7 en 8).

Dat hij huidige beslissing dan ook niet begrijpt.

Dat men zelfs hem de mogelijkheid niet heeft gegeven om zijn huidige situatie voor te leggen of hier documenten omtrent voor te leggen.

Dat men zonder het respecteren van de termijnen die men zelf opgaf in de laatste beslissing tot verlenging overgaat tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit niet ernstig en niet redelijk is van dvz.

Dat hierdoor verzoeker zijn werkzaamheden als zelfstandige niet kan verderzetten en plots dient te staken. Dat dit niet menselijk is!

Mocht verzoeker de mogelijkheid gekregen hebben om documenten voor te leggen of gehoord geweest zijn dan had hij elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dienst vreemdelingenzaken heeft ook geen rekening gehouden met de andere elementen van verzoeker, namelijk met het feit dat verzoeker reeds jaren in België verblijft, volledig geïntegreerd is, hier verschillende jaren gewerkt heeft, ...

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene onderdaan van een derde land.

Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing dus rekening dienen te houden met volgende elementen: het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker en eventuele gezondheidstoestand.

Dit hebben zij niet gedaan, ze hebben verzoeker zelf niet de mogelijkheid gegeven deze documenten voor te leggen, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig, redelijk en zorgvuldig gelet op de gevolgen die deze beslissing heeft verzoeker.

Zij hebben verzoeker hieromtrent ook niet gehoord.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt.

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p.17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Dat het bezwaarlijk kan betwist worden dat verzoeker werd gehoord.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadeliger individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van unierecht (HVJ 22 november 2012 C-277/11, M/M, ro 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel voor de instellingen van de unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het handvest en de toelichtingen bij het handvest van de grondrechten pb C. 14 December 2007, afl. 303; zie ook HVJ 18 december 2008, C_349/07, Sopropre,....)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HVJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro85 en de daar aangehaalde rechtspraak)

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het unierecht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig zal beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het handvest is in huidige casu dan ook van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (Hvj 10 september 2013 C 383/13 PPU, M.G. ea, ro 34).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht zijn door de nationale regelgeving vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer voortvloeien uit artikel 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerking ongunstig kan beïnvloeden.

Dit heeft men in het geval van verzoeker nagelaten te doen, men heeft hem zelfs niet de mogelijkheid geboden.

In huidige casu is er sprake van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze heeft aangetast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name dat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Indien men verzoeker had gehoord, had hij kunnen aanvoeren wel degelijk te werken, een andere beroepskaart te hebben, te beschikken over een inkomen, zijn langdurig verblijf in België kunnen voorleggen, integratie,...

Indien dvz met deze elementen had rekening gehouden, waarmee dvz krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onder meer rekening mee had moeten houden, had dit mogelijks tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan kunnen leiden.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Repliek op het eerste en enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsverplichting,*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- het hoorrecht,*
- de rechten van verdediging.*

In de uiteenzetting van haar middel, wijst verzoekende partij op de motiveringsplicht in de zin van artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij wijst op het gegeven dat de bestreden beslissing niet gehandtekend zou zijn door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De verweerder erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening".

Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;
- de ondertekenaar is identificeerbaar.
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Terwijl de ondertekenaar, de heer WV, gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris.

Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

"Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot". (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de "ondertekening" niet noodzakelijkerwijze een "geschreven" handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verweerder is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd (zie RvV nr. 8.200 van 29.02.2008 en nr. 6.433 van 28.01.2008, www.rvv-cce.be).

Verder is verzoekende partij van oordeel dat de verlenging van de duur van de verblijfskaart geldig was tot 17.10.2015 en aan verzoekende partij bijgevolg niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgeleverd.

Verzoekende partij werd inderdaad toegelaten tot verblijf in het Rijk bij beslissing dd. 05.09.2014 en dit in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Het verblijf van verzoekende partij is evenwel afhankelijk van het hebben van een geldige arbeidskaart B. Dit wordt overigens door verzoekende partij niet betwist.

Bij nazicht van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, kan evenwel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in bepaalde gevallen kan overgaan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit het dossier blijkt dat verzoekende partij thans niet meer in het bezit is van een geldige arbeidskaart B. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon gelet op de genomen beslissing door het Departement Werk en Sociale Economie niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij momenteel niet meer aan de voorwaarden van haar verblijf voldoet.

Het is duidelijk dat de betrokkene ten allen tijde aan de voorwaarden van verblijf dient te voldoen en indien dit niet het geval is, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging haar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De beschouwingen van verzoekende partij als zou zij nog de tijd hebben gehad om de voorwaarden terug in orde te maken, zijn incorrect en kunnen geenszins afbreuk doen aan de terechte motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de thans bestreden beslissing werd genomen in strijd met de beslissing dd. 05.09.2014.

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat zij zelf ‘niet de dupe kan zijn van een malafide werkgever’, dient verweerder op te merken dat wel moet voldaan zijn aan de voorwaarden voor verblijf en dit thans niet het geval meer is.

Verzoekende partij houdt verder nog voor als zou zij moeten worden gehoord nopens de huidige situatie.

Verweerder wijst er evenwel op dat verzoekende partij zelf bij een gewijzigde situatie de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen om de gemachtigde op de hoogte te brengen.

“Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.” (RvV nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C- 287/02, *Jurispr.* blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C- 141/08 P, *Jurispr.* blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran*, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, *M.*, C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden

bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35) Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36) Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (RvS nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV 29 juli 2008 nr. 14.567) Verzoekende partij beschikte uiteraard steeds over de mogelijkheid om alle nuttige elementen aan te voeren.

Nochtans heeft verzoekende partij nagelaten de thans aangehaalde elementen ter kennis te brengen. Dit gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt.

Zie naar analogie:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (RvV nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (RvV nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de

administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij geeft overigens zelfs niet aan welk kind, gezins- en familieleven of gezondheidstoestand niet in rekening zou zijn gebracht.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet is gehandtekend zodat verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de persoon wiens naam op de beslissing staat vermeld. Verzoeker meent dat om het even wie, ook een derde, deze beslissing kan genomen hebben. De bestreden beslissing kan volgens verzoeker niet worden toegerekend aan een bepaalde persoon.

3.3.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de bestreden beslissing wel degelijk ondertekend is.

De handtekening is echter geen manuele maar een ingescande handtekening.

De bestreden beslissing vermeldt: “*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, W.V. Attaché*”.

3.3.2. De eerste vraag die zich stelt, is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 (hierna: Delegatiebesluit). Ondertussen werd dit besluit onder meer gewijzigd door het ministerieel besluit van 22 augustus 2012 tot wijziging van het Delegatiebesluit. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

3.3.3. De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatie diensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt “*de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.*” (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie *infra*), dat de

omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., "The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries", waarin in de rubriek "Recommendations" (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: "*Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.*" (http://ec.europa.eu/information_society/europe/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf)).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel), *quod non in casu*. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

3.3.4. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als "*gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.*"

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: "*De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling . Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.*" (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

"- *Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).*" (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- *"Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip "elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de "gedigitaliseerde handgeschreven handtekening". De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische*

handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening." (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", Computerrecht, 2001, nr. 4, p.185);

- *"Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd."* (P. Van Eecke, De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in Praktijkboek - Recht en internet, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *"Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document."*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *"Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening."* (P. Van Eecke, "Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven", in Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *"Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken."* (R. De Corte, "Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld", in X., Privaatrecht in de reële en virtuele wereld, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504)."

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *"de gewone 'elektronische handtekening' toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening."* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

3.3.5. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt."*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

"- "Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid." (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);
- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).”

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché W.V, wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché W.V. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Verzoeker toont met zijn summiere kritiek niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Door er louter verkeerdelijk op te wijzen dat de bestreden beslissing niet is gehandtekend, terwijl de bestreden beslissing wel een ingescande handtekening draagt, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Verzoeker meent dat dit het geval zou zijn doordat de bestreden beslissing niet is ondertekend, maar dit is in *in casu* niet het geval. De bestreden beslissing draagt een ingescande handtekening, waardoor ze toegerekend kan worden aan de attaché wiens naam vermeld staat op de beslissing. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.3.7. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, hij legt geen nieuwe arbeidskaart B voor. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.9. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij op 5 september 2014 een verlenging kreeg van zijn verblijf voor de duur van zijn arbeidskaart B, namelijk tot 17 juli 2015 plus drie maanden. Zijn verblijf werd echter reeds beëindigd op 13 juli 2015, terwijl hij een verblijfskaart had geldig tot 17 oktober 2015. Tevens stelt verzoeker dat hij de mogelijkheid had moeten hebben om de nodige documenten in te dienen tot september 2015. Hij meent dat de intrekking van de arbeidsvergunning van de werkgever en van de arbeidskaart B niet automatisch mag betekenen dat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker of dat dit wordt ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid moeten hebben om een nieuwe werkgever te zoeken en een nieuwe arbeidskaart B te vragen. Hij mag niet de dupe zijn van een malafide werkgever.

3.3.10.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Overwegende dat de genaamde A. A. geboren te P. A. op (...)1985, onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...) GEEL zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB417853) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 05.09.2014 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde A., A. geboren te (...) op 03.04.1985 een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen."

Overwegende dat zijn arbeidskaart B (VGB417853) werd ingetrokken door het Departement Werk & Sociale Economie - Dienst Economische Migratie te 2018 Antwerpen volgens hun beslissing dd. 30.06.2015 omwille van volgende redenen:

-De arbeidsvergunning ingetrokken overeenkomstig artikel 35, §1, 10 van KB 9/6/1999: "De arbeidsvergunning wordt ingetrokken, wanneer de werkgever gebruik heeft gemaakt van bedrieglijke praktijken of onjuiste of onvolledige verklaringen heeft afgelegd om ze te verkrijgen."

-de arbeidskaart ingetrokken overeenkomstig artikel 35, §2, 5° van KB 9/6/1999: "De arbeidskaart wordt ingetrokken wanneer de arbeidsvergunning van de werkgever, door wie de werknemer wordt tewerkgesteld, wordt ingetrokken."

Overwegende dat betrokkene momenteel niet in het bezit is van een geldige arbeidskaart B aangezien zijn lopende tewerkstelling onmiddellijk diende te worden stopgezet en zijn arbeidskaart B (VGB417853)

diende te worden terug bezorgd aan de dienst Economische migratie bevoegd voor provincie Antwerpen.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en is niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart B."

3.3.10.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- op 5 september 2014 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief op voor verzoeker, waarin het volgende werd vermeld:

"(...) Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)

Ik heb de eer U mede te delen dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 17/08/2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13/9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, mag verlengd worden tot de duur van de arbeidskaart B nl. tot 17/07/2015 + 3 maanden.

Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches), een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (of OCMW), een geldig nationaal paspoort.

De verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf kunnen pas verlengd worden na voorafgaande toelating van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene dient de aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsmachtiging in te dienen ten minste drie maand voor het vervallen ervan, om de administratie toe te laten een beslissing te nemen voor de vervaldatum van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Voor een snelle afhandeling van uw vraag is het belangrijk om altijd uw OV-nr (dossiernummer bij DVZ) en uw nationaal nummer te vermelden.

De dienst Lang Verblijf kan op de volgende manieren gecontacteerd worden:

- Opvolging / Suivi per mail: (...)

Opvolging / Suivi per fax : (...)

- Per Post (aangetekend of niet): (...). (...)."

- op 30 juni 2015 wordt de arbeidskaart B van verzoeker ingetrokken

- op 13 juli 2015 wordt aan verzoeker het bestreden bevel gegeven omdat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3.3.10.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

3.3.10.4. Waar verzoeker aanvoert dat het niet kan dat de verwerende partij een beslissing nam "*in strijd met de beslissing d.d. 05.09.2014*", wordt opgemerkt dat artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet voorziet dat een bevel kan worden gegeven aan een vreemdeling die voordien gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf, indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De omstandigheid dat de verwerende partij in haar brief van 5 september 2014 had meegedeeld dat verzoeker een verblijfskaart ontving geldig tot 17 juli 2015 plus drie maanden en de omstandigheid dat verzoeker beschikte over zulke tijdelijke verblijfskaart met geldigheidsdatum 17 juli 2015 plus drie maanden, doet geen afbreuk aan de wettelijke voorziene mogelijkheid voor de verwerende partij om

aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien hij tijdens zijn tijdelijk verblijf niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Tevens wordt erop gewezen dat in de brief van 5 september 2014 duidelijk wordt vermeld dat verzoekers verblijf mag worden verlengd “*tot de duur van de arbeidskaart B*”. Op dat ogenblik was dit 17 juli 2015 maar uit de stukken van het dossier blijkt dat deze arbeidskaart B op 30 juni 2015 werd ingetrokken. Bijgevolg voldeed verzoeker vanaf dat ogenblik niet meer aan de voorwaarde gesteld voor zijn tijdelijk verblijf en kon de verwerende partij in alle redelijkheid gebruik maken van de in artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid.

Verzoekers volledige kritiek komt neer op een negatie van het bestaan van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek dat hem de kans had moeten worden gegeven om documenten voor te leggen tot september 2015 en dat hem de kans had moeten worden geboden om een nieuwe werkgever te zoeken, kan om die reden niet aanvaard worden.

Op basis van de brief van 5 september 2014 wist verzoeker vooraf aan welke voorwaarden hij diende te voldoen voor de verlenging van zijn verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B, en verzoeker betwist dit gegeven niet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de arbeidskaart van verzoeker een geldigheidsduur had tot 17 juli 2015 en dat deze ingetrokken werd op 30 juni 2015. De feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het administratief dossier. De motieven steunen niet op een foutieve feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.12. Verzoeker voert in een derde onderdeel van het enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.13. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit artikel citeert en stelt dat hij niet de mogelijkheid kreeg “*deze documenten*” voor te leggen, maar dat verzoeker in geen enkel opzicht verduidelijkt of hij hier kinderen heeft of een gezins- en familieleven en of er problemen zouden zijn met zijn gezondheid. Dit blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker geeft in het verzoekschrift evenmin

verdere duiding. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Tevens wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt in punt 3.3.14.

3.3.14.1. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45) (RvS 29 oktober 2015, nr. 232 758).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing, *in casu* het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2015, dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Op de administratieve overheden van de lidstaten rust een verplichting om de rechten van verdediging van adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 40).

Van belang is dus te onderzoeken of de bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een maatregel of beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, dit is een verwijderingsbeslissing. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft in welke gevallen een bevel om het grondgebied kan worden gegeven, een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel heeft, als uitvoering van nationale wetgeving ter omzetting en toepassing van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EU, een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a.).

Er wordt dan ook niet betwist dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, *in casu* geldt.

3.3.14.2. Noch de Terugkeerrichtlijn noch de toepasselijke nationale regelgeving voorzien in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord. Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Zoals reeds gesteld, waarborgt het hoorrecht dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 37).

In dit verband dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de verwerende partij wanneer zij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen aan de verplichting die volgt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te voldoen en moet zij verzoeker daarover horen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 48-49). Het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, moet de verwerende partij in staat stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 59) (zie ook RvS 19 februari 2015, nr. 230 257 en RvS 24 februari 2015, nr. 230 293).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de instructies die verzoeker elk jaar ontving, uitdrukkelijk werd aangegeven dat de verblijfstitel pas verlengd kon worden na voorafgaande toelating en dat de vraag tot vernieuwing, vergezeld van de nodige bewijsstukken, moest worden ingediend bij de Dienst Lang Verblijf en dit drie maanden voor het vervallen van de verblijfstitel. In de laatste instructie van 5 september 2014 werden de voorwaarden voor verdere verlenging aangeduid, zodat verzoeker er voldoende van op de hoogte was wat van hem verwacht werd en aan welke voorwaarden hij moest voldoen. De verwerende partij wijst er in de nota op dat het verzoeker vrij stond om in het kader van de verlenging van de aanvraag alle nuttige inlichtingen te verschaffen, hierdoor had verzoeker volgens de verwerende partij de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens het bevel werd genomen.

In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen voorhanden die aantonen dat verzoeker letterlijk werd gehoord, wel wordt herhaald dat de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 5 september 2014 aan verzoeker het volgende vermeldt:

“(…)

Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)

Ik heb de eer U mede te delen dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 17/08/2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13/9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, mag verlengd worden tot de duur van de arbeidskaart B nl. tot 17/07/2015 + 3 maanden.

Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches), een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (of OCMW), een geldig nationaal paspoort.

De verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf kunnen pas verlengd worden na voorafgaande toelating van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene dient de aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsmachtiging in te dienen ten minste drie maand voor het vervallen ervan, om de administratie toe te laten een beslissing te nemen voor de vervaldatum van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Voor een snelle afhandeling van uw vraag is het belangrijk om altijd uw OV-nr (dossiernummer bij DVZ) en uw nationaal nummer te vermelden.

De dienst Lang Verblijf kan op de volgende manieren gecontacteerd worden:

- Opvolging / Suivi per mail: (...)

Opvolging / Suivi per fax : (...)

- Per Post (aangetekend of niet): (...).

(...).”

Hieruit blijkt dat verzoeker contact diende op te nemen met de gemeente en eventueel met de Dienst Vreemdelingenzaken en een vraag vergezeld van de nodige bewijsstukken moest indienen. Het e-

mailadres, het faxnummer en het postadres worden uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker had inderdaad gelijk welk stuk kunnen voegen dat hij nuttig achtte. Verzoeker kan niet volhouden dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om mee te delen wat hij nuttig achtte. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker niet de kans kreeg om te worden gehoord.

3.3.14.3. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, pt. 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, pt. 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, pt. 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, pt. 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Om een schending van het hoorrecht vast te stellen is het niet nodig om aan te tonen dat de verwerende partij daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien de verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de elementen. Het betreft veeleer een redelijkheids criterium - het volstaat dat de verzoeker aantoonde dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat, was hij gehoord geweest, hij had kunnen aanbrengen dat hij inmiddels werkzaam is als zelfstandige en beschikt over een geldige beroepskaart, dat hij een inkomen heeft, hij had kunnen wijzen op zijn langdurig verblijf in België en op zijn integratie.

De Raad wijst erop dat, waar verzoeker aanvoert dat hij de verwerende partij had kunnen inlichten over zijn langdurig verblijf in België en op zijn integratie, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van deze gegevens en toch heeft besloten een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het opnieuw meedelen van deze informatie zou de besluitvorming bijgevolg niet beïnvloed hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat hij uitleg had kunnen geven over zijn inmiddels verkregen beroepskaart als zelfstandige en zijn nieuwe tewerkstelling, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was: op 11 december 2014 deelde de FOD Economie aan de stad Geel mee dat verzoeker een beroepskaart had gekregen geldig van 9 december 2014 tot 8 december 2016. Op 23 december 2014 deelde de stad Geel dit mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat op deze beroepskaart het volgende wordt vermeld: *“De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken”*. Bijgevolg kan ook hier gesteld worden dat het opnieuw meedelen van deze informatie geen invloed zou gehad hebben op de besluitvorming van de verwerende partij.

Tevens wordt herhaald dat verzoeker wel degelijk wist dat zijn tewerkstelling en het voorleggen van een arbeidskaart B een voorwaarde was voor de verlenging van zijn verblijf.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen bijbrengen die nuttig waren voor zijn verdediging en dat hij, indien gehoord, toelichtingen had

kunnen verschaffen die de verwerende partij hadden kunnen doen afzien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest zoals uiteengezet door verzoeker kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET